

«Мідь брязкаюча або бубон гудячий»

Чому духовні дари вимагають плоду? Знаменно, що кількість дарів і плодів Святого Духа перебуває у відповідності: тих і інших – дев'ять. Господу угодню, щоб і плоди й дари проявлялися в житті віруючих. Ми повинні пам'ятати, що дари приходять раптово, для вирощування ж плоду потрібен час. Навесні яблуні покриті квітами, потім на них з'являються маленькі яблучка, які починають рости. Однак навіть цілком вирощене яблуко ще не можна їсти, бо потрібен час, щоб воно дозріло. Хтось скаже: «Що мені в дарі говоріння мовами чи в дарі пророцтва, мені потрібний вищий дар – дар любові». Та любов не дар, що дається відразу, а плід, який розвивається поступово. Усе, що сприяє утворенню духовного укладу, розвивається й удосконалюється поступово, подібно як розвивається і дозріває плід: спочатку паросток, потім стебло і, нарешті, спілий колос. Тим же, котрі, нехтуючи дарами, прагнуть до любові, я відповів словами Писання: «Досягайте любові; ревнуйте про дари духовні» (1Кор. 14:1), хоча багатьом хотілося б прочитати ці слова інакше: «Досягайте любові й не турбуйтеся про дари духовні».

Дари ми одержуємо по доброті й милості Божій. Я вірю, що кожен, хто отримує хрещення Духом Святим, одержує від Бога дар, бо сказано: «Кожному дається прояв Духа на користь» (1Кор.

12:7). Та віруючі не відразу можуть користуватися цим даром, тому що він дається в зародку, і вони ще не знають, як користуватися ним для слави Божої. Поясню це на прикладі. Моя старша дочка на день народження одержала велосипед. Вона одержала дар, та не змогла ним відразу скористатися. Коли вона вперше сіла на нього, колесо завилало, і вона впала. Але протягом тижня вона настільки оволоділа велосипедом, що могла звершувати далекі прогулянки.

Так і з дарами Святого Духа. У день відродження Господь дає нам дар Духа Святого. Та скільки зустрічається спочатку спотикань у користуванні цим даром, поки ми не утвердимось в ньому. Згадую, як я запинався і метушився, вправляючись у дарі мов, і, зрештою, зупинився зовсім. Але з часом, вправляючись у цьому дарі, я переборював усі перешкоди.

«...коли прагнете дарів духовних, старайтеся збагатитися ними для збудування церкви» (1Кор. 14:12). Якщо ви не цілком оволоділи даним вам даром, не користуйтеся ним в зібранні, особливо багатолюдному. Якщо ви запинаєтеся, краще почекайте тих часів, коли зникнуть ці недоліки. Вони не зв'язані з отриманим вами даром, а виникають від вашої нервозності, нестачі віри й досвіду. Чекайте, поки не опануєте даром настільки, щоб вільно і з силою свідчити в славу Богу.

Корінна розбіжність між плодами й дарами полягає в тому, що плоди зростають поступово й удосконалюються вправами, тоді як дари приходять раптово і ними можна користуватися одразу ж. Інша відмінність між даром і плодом полягає в тому, що плід є результатом розвитку життя в собі. Чому яблука ростуть на дереві? Тому що сік виходить з кореня, піднімається по стовбурі, проникає через гілки в плід, сприяючи його росту й розвитку. Так і плід Духа Святого живиться від життя Христа у віруючому. Найчудесніше з того, що є у віруючому, це Син Божий, Який перебуваючи в нас, живить нас.

Я стверджую, що народження згори призводить не тільки до звільнення від гріха, а більше: Господь вдихає в нас нове життя. Мені пригадується, як у Глазго під час роздачі благодійного сніданку один юнак так кривлявся, що працівник, який доглядав за роздачею, сказав іншому: «Цьому хлопцю видно не вистачає підпірок, які тримали б його в рівновазі». На що той відповів: «Ні, йому бракує стержня всередині». І цей стержень Бог вкладає в нас при народженні згори. Таємниця плоду Духа Святого в тому і полягає, що плід виростає з нового життя, у нас зародженого.

Чотирнадцятилітнім хлопчиком я жив з матір'ю в Лондоні. Центр великого міста мало придатний для вирощування рослин. Та я вирішив мати власні помідори. Я купив розсаду, посадив її, поливав, але томати сходили не швидко. З'явилися квіти, а потім маленькі, з горошину, плоди. Щоранку я ходив дивитися на них і якось побачив, що на кущах висять спілі помідори. Я чекав, що вони дозріють. Але було

немислимо, щоб це сталося за одну ніч. Не довіряючи своїм очам, я підійшов до кущів ближче і помітив, що плоди були прив'язані до кущів ниточками – це пожартувала наді мною моя мати.

Пізніше, пильно вдивляючись у життя, мені часто пригадувалися ці помідори. Подібно до цих прив'язаних плодів, люди часто прикрашають себе підробленими плодами, особливо тоді, коли бачать, що на них дивляться інші. Вони можуть представитися смиренними, а коли вважатимуть це необхідним, то й прив'язати до себе ниткою дивні плоди. Але нехай вони не обманюються, рано чи пізно ближні побачать, що плоди прив'язані ниткою. Справжній плід виростає сам, і його не треба прив'язувати. Якщо ви хочете бути угодними Богу, не прикидайтеся! Перебувайте в Христі! І наскільки ви перебуватимете в Ньому, настільки буде виростати плід, що Ним живиться.

Кожен, народжений згори віруючий, має Христа у своєму серці. Однак плоди християнського життя у віруючих різні. Що ж приводить до цього? На християнське життя кожного впливають зовнішні обставини. Але відтоді, як ми одержали можливість впливати на обставини, відповідальність за опір цим обставинам лежить на нас. Мороз або посуха можуть погубити врожай. Тепло й дощ доведуть плоди до зрілості. Так буває і з плодами Святого Духа. Якщо ви будете шукати дружби у світі і зрошувати плоди Духа Святого в світському середовищі, то це може виявитися подібним до трісучого морозу, що погубить пагініці, і плід уже ніколи не дозріє. Хай збереже нас Господь від негідного оточення.

Особливої турботи потребує нове покоління, що найбільше піддане впливу навколишнього середовища. Також згубно можуть впливати на нас вчення, під впливом яких ми перебуваємо і завдяки яким багато хто живе у стані безперервної посухи, бо вони почувають себе зв'язаними звичками з певним вченням й не прагнуть туди, де є пожива для голодної душі, де ллються потоки оживляючої води для стомленої спрагою душі. Є книги, читання яких є отрутою для нас, інші ж вважають їх духовною поживою.

Той же старий сад у Лондоні наводить мене на ще одну думку. Стіни цього саду вкривав дикий виноград. На ньому завжди були плоди, але це були маленькі ягідки – шкірка та кісточка. В Австралії мені довелося жити в будинку, навколо якого був сад, у якому також ріс виноград, але плоди його були великі, соковиті й солодкі. Звідки така різниця між плодами? Один вирощений під південним сонцем Австралії, інший – в лондонському тумані. Якщо ви хочете зрошувати плоди для Господа, то перебувайте в сонячному кліматі. Якщо ж з волі Господньої ви повинні покинути його, то залишайтеся в ньому духовно.

Як би там не було, але дари – від Бога, і ми їх маємо не тому, що вони подібно плоду виростають із нас, а тільки тому, що нам їх дає Бог, то здається, щоб одержати такий дар від Бога, потрібно бути особливо хорошим. Та ми знаємо і бачимо, що дари часто одержують незначні люди. Навернений в суботу, наприклад, у неділю може одержати дар мов, тоді як добродійний пастир, що прагне цього й

присвятив життя служінню Богу, одержує цей дар через довгі роки. Я не можу пояснити, чому це так, але припускаю: якщо це дар Божий, то Бог вільний розпорядитися ним, як Йому завгодно. Це ще раз доводить, що дари не залежать від нас, бо вони є чимось зовнішнім стосовно нас. «Ти зійшов на висоту і забрав полонених; Ти одержав дари для людей, так щоб навіть відступники мешкали в Господа Бога» (Пс. 69:18).

Самсон не був святим. Він був нестримний в бажаннях і похотях, проте Дух Святий постійно сходив на нього. Як у п'ятидесятників, так і поза ними я бачив «самсонів», які вражали відсутністю святості. І все-таки Бог виливав на них Дух Святий і являв Себе через них. Здавалося б, що так не повинно бути, але певно Господу по милості Його угодно залучати до Його справи і таких людей. Слава Богу нашому, Який бере для Своєї праці всякі посудини!

Багато хто напевно готовий сказати: «Якщо так, то що за потреба перебувати у святості? Якщо Господу угодно використовувати й неосвячені посудини, то для чого мені освячення? Якщо Дух Господній спочиває й над нечистими, то для чого мені очищатися? На ці начебто справедливі заперечення варто дати докладну відповідь, ключі від якої ми знаходимо в Першому посланні до Коринтян: «Якщо я говорю мовами людськими й ангельськими, а любові не маю, то я – мідь дзвеняча або кімвал звучний. Якщо маю дар пророцтва і знаю всі таємниці, і маю всяке пізнання і всю віру, так що можу й гори переставляти, а не маю любові, то я ніщо. І якщо я роздам весь маєток мій і віддам тіло

моє на спалення, а любові не маю, немає мені в тім ніякої користі» (13:1-3).

Найчудовіше в цих словах те, що апостол Павло не сумнівається в справжності дарів і непідробленості їхнього прояву. Він не сумнівається й у тім, що дари ці не від демонів, – ні, він визнає їх дійсним проявом справжньої сили Духа Божого. У цьому випадку дар не відповідає плоду, бо внутрішній уклад людини ще не досить розвинений, щоб гідно прийняти цей дар, тому апостол Павло й говорить, що немає в тім ніякої користі, якщо ми маємо справжні дари Святого Духа й сила Божа проявляється через нас, а риси особистості Христа не розвинені в душі нашій.

Ті, які говорять мовами людськими або ангельськими, а любові не мають, подібні до настирливого дзвону, своїм брязканням викликаючи головний біль. Коли я чую, як деякі говорять «Амінь» і «Алілуя», то мені стає погано, тому що слова ці йдуть не від серця. Люди з твердим характером використовують отриманий дар належним чином і в належній повноті. Коли вони говорять мовами, то відчувається в тому благословіння, коли вони прокують, то сам зростаєш у Дусі. Як небесний передзвін сприймаєш радість людей у Дусі Святому і як ангельську пісню слова співаючих у Дусі. На все це здатні лише люди, серця яких сповнені любові, а любов, як відомо, не дар, а плід. От чому нам потрібні плоди Духа. Якщо ми маємо дари, але не маємо плодів, то нема в тім ніякої користі.

Чому плоди більш важливі, ніж дари? Знаменно в словах апостола Павла те, що ні користування дарами, ні добродійність, ні самопожертва не

звільняє від духовного банкрутства. Категоричність апостола, висловлена в наведеному фрагменті, приводить у здивування. Він малює блискучу картину використання найвищих дарів і потім все кидає у порох, стверджуючи, що все це ніщо. Нехай я напучую тисячі, але якщо в мені немає любові, то я ніщо, нехай я роздаю мільйони на справу Божу, але якщо я не маю любові, то я ніщо. Нехай вихваляють мене за те, що я своєю роботою несу світло Слова Божого, але якщо я не маю любові – я ніщо. Інші одержують благословіння і світло, а я нічого не одержу, бо всі дари минуть, а любов не мине.

Дари для особистості – те ж, що риштування для будови, оскільки вони сприяють формуванню характеру. Навіть тоді, коли будова вже готова, риштування ще на якийсь час лишуються. Дари Святого Духа подібні до риштування, але важливо те, що святі церкви в Коринфі робили більше для риштувань, ніж для будови. Вони більше займалися дарами, ніж тим, для чого дані дари.

Настає час, коли в нашому житті потрібно риштування знімати. І що ж відкриється, якщо виявиться, що ми говорили мовами, а любові не мали? Без риштувань будувати не можна, вони потрібні. Однак кінцева мета роботи – уподібнення Богу. Отже, дар говоріння мовами, дар тлумачення, дар пророцтва, дар розуміння мов, дар мудрості, дар знання, дар віри і всі інші дари дані для того, щоб ми самі чи ті, кому ми проповідуємо, могли будувати своє життя так, щоб досягти кінцевої мети – уподібнення Христу.

Дональд ДЖІ